

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 14 września 2022 r.

Pozycja 168

POSTANOWIENIE z dnia 8 kwietnia 2022 r. Sygn. akt Ts 242/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Krystyna Pawłowicz,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.P. w sprawie zgodności:

- 1) art. 394^{1a} § 1 pkt 9 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43 poz. 296, ze zm.) w zakresie, w jakim „zażalenie na postanowienie o zwrocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu (...) rozstrzygane jest przez sędziów wydziału zależnych organizacyjnie od sędziego wydającego postanowienie tj. przewodniczącego wydziału”, z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. poz. 536) z art. 2 w związku z art. 65 ust. 4 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 22 września 2021 r. (data nadania) adwokat M.P. (dalej: skarżący) wystąpił w imieniu własnym z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w C. z 26 lutego 2021 r. (sygn. akt [...]; dalej: postanowienie z 26 lutego 2021 r.) umorzono postępowanie zainicjowane wnioskiem o stwierdzenie nabycia spadku oraz przyznano wynagrodzenie w wysokości 73,80 zł brutto na rzecz skarżącego jako kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu uczestnika postępowania. Wynagrodzenie w tej samej kwocie przyznano także innemu adwokatowi jako kuratorowi dla innego nieznanego z miejsca pobytu uczestnika postępowania. Stwierdzono również, iż każda ze stron ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. W uzasadnieniu wyjaśniono, iż postanowieniem z 3 listopada 2020 r. sąd zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 w związku z art. 13 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43 poz. 296, ze zm. w brzmieniu obowiązującym po wejściu w życie ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks

postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. poz. 1469, ze zm.; dalej: k.p.c.). W wyznaczonym przez sąd terminie strona nie wykonała bowiem nałożonego na nią zobowiązania i nie wskazała imienia, nazwiska i adresu zamieszkania zstępnych dziadków spadkodawcy. A wobec tego, że wniosek o podjęcie postępowania nie został zgłoszony w terminie trzech miesięcy od dnia jego zawieszenia, sąd umorzył postępowanie na podstawie art. 182 § 1 pkt 1 k.p.c. z przyczyn wskazanych w art. 177 § 1 pkt 5 i 6 k.p.c.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w C. z 26 maja 2021 r. (sygn. akt [...]) oddalono zażalenie na postanowienie z 26 lutego 2021 r., wniesione przez skarżącego jako kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu uczestnika postępowania. W zażaleniu skarżący domagał się zasądzenia wyższego wynagrodzenia i zwrotu bliżej niewskazanych wydatków. W uzasadnieniu wyjaśniono, iż wystąpienie przez skarżącego z wnioskiem o ustanowienie i zezwolenie na dokonanie czynności oraz złożenie oświadczenia nie stanowią czynności uzasadniających przyznanie wynagrodzenia według stawki wyższej niż minimalna mimo uczestnictwa w rozprawach. Zdaniem sądu, działań skarżącego nie cechował również wzmożony nakład pracy. Wyjaśniono także, iż skarżący nie skorzystał z przysługującego mu prawa do żądania zwrotu faktycznie poniesionych wydatków, gdyż jedynie ogólnie powołał się on na fakt większych wydatków, nie precyzując ich rodzaju ani wysokości.

2. Pismem z 5 listopada 2021 r. (data nadania) skarżący wykonał zarządzenie Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 20 października 2020 r. (doręczone 29 października 2021 r.), wzywające do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej. Natomiast pismem z 5 stycznia 2022 r. (data nadania) ustosunkował się do zarządzenia sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 22 grudnia 2022 r., wzywającego do: 1) wskazania, w jaki sposób konstytucyjne wolności lub prawa skarżącego, wynikające z przepisów Konstytucji określonych jako wzorzec kontroli, zostały naruszone przez oparcie postanowienia Sądu Rejonowego w C. z 26 maja 2021 r. (sygn. akt [...]) na kwestionowanych w skardze przepisach prawa, a także 2) uzasadnienia niezgodności kwestionowanych w skardze przepisów z konstytucyjnymi wolnościami lub prawami skarżącego, wskazanymi w skardze jako wzorzec kontroli.

3. Kwestionowanym w skardze przepisom skarżący zarzucił, iż stanowiąc podstawę postanowienia Sądu Rejonowego w C. z 26 maja 2021 r. (sygn. akt [...]), doprowadziły do naruszenia jego konstytucyjnych wolności lub praw w ten sposób, że art. 394^{1a} § 1 pkt 9 k.p.c. spowodował naruszenie jego prawa do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji), natomiast § 1 pkt 1 rozporządzenia z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. poz. 536) doprowadził do naruszenia zasady demokratycznego państwa prawnego w związku z zasadą ustawowego określenia minimalnej wysokości wynagrodzenia za pracę lub sposobu jej ustalania (art. 2 w związku z art. 65 ust. 4 Konstytucji).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Na podstawie art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Zgodnie z art. 61 ust. 4 u.o.t.p.TK Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, jeżeli skarga nie spełnia wymogów określonych w ustawie i usunięcie jej braków nie jest możliwe, gdy braki te nie zostały usunięte w terminie albo gdy skarga jest oczywiście bezzasadna.

Ciężar uzasadnienia niezgodności kwestionowanego przepisu ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem spoczywa na skarżącym (zob. postanowienie pełnego składu TK z 22 lipca 2015 r., sygn. SK 20/14, OTK ZU nr 7/A/2015, poz. 115), zaś orzekając Trybunał związany jest wskazanym w skardze zakresem zaskarżenia (art. 67 ust. 1 u.o.t.p.TK) oraz sposobem, w jaki kwestionowana norma została zastosowana w sprawie objętej wniesioną skargą konstytucyjną (art. 53 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 pkt 1-2 u.o.t.p.TK). Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji Trybunał poddaje bowiem kontroli konstytucyjnej konkretną normę, która stała się podstawą wydania ostatecznego orzeczenia o wolnościach lub prawach albo o obowiązkach skarżącego, określonych w Konstytucji (zob. wyrok z 21 czerwca 2017 r., sygn. SK 35/15, OTK ZU A/2017, poz. 51).

2. Skarga konstytucyjna w części, w jakiej kwestionuje konstytucyjność art. 394^{1a} § 1 pkt 9 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43 poz. 296, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, ze zm.; dalej: k.p.c.) nie spełnia, wynikającego z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK wymogu wykazania, iż kwestionowany przepis zdeterminował treść ostatecznego orzeczenia o konstytucyjnych wolnościach lub prawach skarżącego w sprawie objętej wniesioną skargą konstytucyjną.

Kwestionowany art. 394^{1a} § 1 pkt 9 k.p.c. stanowi, iż zażalenie do innego składu sądu pierwszej instancji przysługuje na postanowienia tego sądu, których przedmiotem jest zwrot zaliczki, zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz wynagrodzenie biegłego, mediatora i należności świadka, a także koszty przyznane w nakazie zapłaty, jeżeli nie wniesiono środka zaskarżenia od nakazu.

W sprawie objętej wniesioną skargą skarżący występował w charakterze kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu uczestnika postępowania w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku. W uzasadnieniu skargi nie przedstawił jednak żadnego argumentu ani dowodu wskazującego, iż jego zażalenie wniesione zostało na podstawie tego przepisu. Z uzasadnienia postanowienia Sądu Rejonowego w C. z 26 maja 2021 r. (sygn. akt [...]; dalej: postanowienie z 26 maja 2021 r.) wynika bowiem, iż orzeczone na rzecz skarżącego wynagrodzenie ustalone zostało – nie na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18) – lecz na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. poz. 536; dalej: rozporządzenie w sprawie kuratorów) oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800; dalej: rozporządzenie w sprawie opłat).

W uzasadnieniu skargi skarżący nie odniósł natomiast treści normatywnej art. 394^{1a} § 1 pkt 9 k.p.c. do treści postanowienia z 26 maja 2021 r. Tymczasem zasadniczym wymogiem skargi konstytucyjnej, wynikającym bezpośrednio z art. 79 ust. 1 Konstytucji jest wykazanie związku zachodzącego między naruszeniem praw podmiotowych i ostatecznym orzeczeniem jako środkiem naruszenia oraz niekonstytucyjnością podstawy prawnej tego orzeczenia (zob. wyroki pełnego składu TK z: 17 lipca 2013 r., sygn. SK 9/10, OTK ZU nr 6/A/2013, poz. 79; 25 września 2019 r., sygn. SK 31/16, OTK ZU A/2019, poz. 53 oraz postanowienie pełnego składu TK z 11 czerwca 2008 r., sygn. SK 48/07 OTK ZU nr 5/A/2008, poz. 93). Ponieważ związek ten nie wynika z treści badanej skargi oraz wydanego w sprawie ostatecznego orzeczenia, skardze konstytucyjnej należy odmówić nadania dalszego biegu (zob. postanowienia TK z: 22 maja 2018 r., sygn. Ts 27/17, OTK ZU B/2018, poz. 119; 16 lipca 2018 r., sygn. Ts 212/17, OTK ZU B/2018, poz. 169; 11 września 2018 r., sygn. Ts 18/17, OTK ZU B/2019, poz. 150; 21 maja 2019 r., sygn. Ts 51/18, OTK ZU B/2020, poz. 174; 16 października 2019 r., sygn. Ts 232/17, OTK ZU B/2020, poz. 39;

14 listopada 2019 r., sygn. Ts 13/19, OTK ZU B/2020, poz. 63). W przeciwnym razie żądanie kontroli w trybie skargi konstytucyjnej byłoby oderwane od rozstrzygnięcia kształtującego prawa lub obowiązki skarżącego jako konkretnego, zindywidualizowanego podmiotu (zob. wyrok z 3 czerwca 2020 r., sygn. SK 36/19, OTK ZU A/2020, poz. 23), co naruszałoby – wynikający z art. 79 ust. 1 Konstytucji – wymóg wykazania doznania naruszenia konstytucyjnych wolności lub praw o charakterze osobistym i bezpośrednim (zob. postanowienie pełnego składu TK z 10 marca 2015 r. sygn. SK 65/13, OTK ZU nr 3/A/2015, poz. 35).

3. Skarga konstytucyjna w części, w jakiej kwestionuje konstytucyjność § 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie kuratorów nie spełnia natomiast wymogu wynikającego z art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK.

Zgodnie z kwestionowanym § 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie kuratorów wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej ustala się w kwocie nieprzekraczającej 40% stawek minimalnych za czynności adwokackie określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (Dz. U. z 2017 r. poz. 2368 i 2400), a w przypadku gdy kuratorem jest radca prawny – w kwocie nieprzekraczającej 40% stawek minimalnych za czynności radców prawnych określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 22⁵ ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 i 2400 oraz z 2018 r. poz. 138), w obu przypadkach nie mniej niż 60 zł.

Z uzasadnienia postanowienia z 26 maja 2021 r. wynika, iż w toku postępowania w sprawie wniosku o stwierdzenie nabycia spadku, skarżący wniósł o przyznanie na swoją rzecz wynagrodzenia w wysokości trzykrotności stawki minimalnej określonej w § 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie kuratorów. Natomiast w toku postępowania zainicjowanego wniesionym przez skarżącego zażaleniem, wniósł o przyznanie na swoją rzecz sześciokrotności tej stawki. Należy bowiem wskazać, iż zgodnie z § 15 ust. 3 rozporządzenia w sprawie opłat, w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy opłatę ustala się w wysokości przewyższającej stawkę minimalną, która nie może przekroczyć sześciokrotności tej stawki, ani wartości przedmiotu sprawy, jeśli uzasadnia to: 1) niezbędny nakład pracy adwokata, w szczególności poświęcony czas na przygotowanie się do prowadzenia sprawy, liczba stawień w sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach, czynności podjęte w sprawie, w tym czynności podjęte w celu polubownego rozwiązania sporu, również przed wniesieniem pozwu; 2) wartość przedmiotu sprawy; 3) wkład pracy adwokata w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jak również do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych budzących wątpliwości w orzecznictwie i doktrynie; 4) rodzaj i złożoność sprawy, w szczególności tryb i czas prowadzenia sprawy, obszerność zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lub biegłych sądowych, dowodu z zeznań świadków, dowodu z dokumentów, o znacznym stopniu skomplikowania i obszerności.

Z treści wskazanych przepisów (§ 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie kuratorów oraz § 15 ust. 3 rozporządzenia w sprawie opłat) wynika zatem, iż obowiązujące reguły dają sądowi podstawę do przyznania na rzecz adwokata ustanowionego kuratorem dla nieznanego z miejsca pobytu uczestnika postępowania (kurator dla strony w sprawie cywilnej) wynagrodzenia w wysokości przewyższającej stawkę minimalną określoną w § 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie kuratorów do wysokości nieprzekraczającej sześciokrotności tej stawki w przypadku ziszczenia się przesłanek przewidzianych w § 15 ust. 3 rozporządzenia w sprawie opłat. Mając to na względzie Sąd Rejonowy w C. (najpierw postanowieniem z 26 lutego 2021 r. wydanym przez sędziego przewodniczącego wydziału, a wobec wniesionego przez skarżącego zażalenia na to orzeczenie – postanowieniem z 26 maja 2021 r.

wydanym w składzie trzech sędziów tego sądu), zastosował powyższe przepisy w ten sposób, iż odmówił skarżącemu przyznania wynagrodzenia przewyższającego stawkę minimalną określoną w § 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie kuratorów uznając, iż na gruncie tej sprawy, przesłanki wynikające z § 15 ust. 3 rozporządzenia w sprawie opłat, nie ziściły się.

W tym stanie rzeczy przedmiotem zarzutu niekonstytucyjności § 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie kuratorów skarżący uczynił w istocie jednostkowy akt zastosowania prawa. Tymczasem jednym z podstawowych warunków nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, określonym w art. 79 ust. 1 Konstytucji i skonkretyzowanym w art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK jest zakwestionowanie w skardze normy prawnej o charakterze ogólnym (norma generalno-abstrakcyjna), naruszającej konstytucyjne wolności lub prawa skarżącego, a nie indywidualno-konkretnym (akt stosowania prawa; zob. postanowienia TK z: 16 lipca 2018 r., sygn. Ts 212/17, OTK ZU B/2018, poz. 169; 23 października 2018 r., sygn. Ts 216/16, OTK ZU B/2018, poz. 186; 18 marca 2019 r., sygn. Ts 18/18, OTK ZU B/2020, poz. 67; 25 czerwca 2019 r., sygn. Ts 40/18, OTK ZU B/2020, poz. 104; 8 lipca 2019 r., sygn. Ts 210/17, OTK ZU B/2019, poz. 212). Norma ogólna jest adresowana do rodzajowo określonego adresata (norma generalna) i wyznacza mu postępowanie w zasadzie powtarzalne (norma abstrakcyjna), podczas gdy normą indywidualno-konkretną jest akt stosowania prawa (np. wyrok sądowy lub decyzja administracyjna), czyli akt zastosowania ogólnej normy prawnej do indywidualnie oznaczonej osoby (zob.: wyrok pełnego składu TK z 16 listopada 2011 r., sygn. SK 45/09, OTK ZU nr 9/A/2011, poz. 97; L. Morawski, *Wstęp do prawoznawstwa*, Toruń 2016, s. 55-56). Trybunał Konstytucyjny nie jest jednak uprawniony do kontrolowania aktów stosowania prawa nawet wówczas, gdy organ stosujący prawo dokonał – zdaniem skarżącego – wzbudzającej wątpliwości konstytucyjne wykładni określonych norm prawnych w konkretnej sprawie (zob. postanowienia TK z: 19 lipca 2005 r., sygn. SK 37/04, OTK ZU nr 7/A/2005, poz. 87; 21 września 2005 r., sygn. SK 32/04, OTK ZU nr 8/A/2005, poz. 95). Tym bardziej niedopuszczalna w trybie skargi konstytucyjnej jest weryfikacja oceny stanu faktycznego i wniosków, jakie w toku jego subsumpcji z kwestionowaną w skardze normą prawną wywiodły orzekające w sprawie sądy (zob. wyrok z 30 czerwca 2021 r., sygn. SK 37/19, OTK ZU A/2021, poz. 54, a także postanowienia TK z: 28 lutego 2018 r., sygn. SK 45/15, OTK ZU A/2018, poz. 12; 16 października 2018 r., sygn. SK 2/18, OTK ZU A/2018, poz. 57; 9 kwietnia 2019 r., sygn. SK 7/19, OTK ZU A/2019, poz. 15; 17 grudnia 2019 r., sygn. SK 22/19, OTK ZU A/2020, poz. 3; 15 grudnia 2020 r. sygn. SK 80/19, OTK ZU A/2020, poz. 72; 16 grudnia 2020 r., sygn. SK 14/20, OTK ZU A/2021, poz. 3; 26 października 2021 r., sygn. SK 84/20, OTK ZU A/2021, poz. 58). W zakresie kognicji Trybunału mieści się natomiast dokonywanie kontroli konstytucyjności treści normatywnej przepisu uzyskanej w wyniku jednolitej, powszechnej i stałej wykładni (zob. wyrok TK z 24 czerwca 2008 r., sygn. SK 16/06, OTK ZU nr 5/A/2008, poz. 85). Wówczas w ramach wyjątku, przedmiotem kontroli konstytucyjności może stać się norma prawna dekodowana z danego przepisu zgodnie z ustaloną praktyką (zob. wyrok TK z 2 czerwca 2009 r., sygn. SK 31/08, OTK ZU nr 6/A/2009, poz. 83). Skarżący nie kwestionuje treści normatywnej przepisów, nadanej im w wyniku jednolitej, powszechnej i stałej wykładni. Przeciwnie, jako sposób naruszenia swoich konstytucyjnych wolności lub praw wskazuje wadliwe, naruszające standardy konstytucyjne, jednostkowe zastosowanie kwestionowanej normy. Zdaniem skarżącego nakład pracy poniesiony przez niego jako kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu uczestnika postępowania w pełni uzasadniał złożony przez niego wniosek o przyznanie na jego rzecz wynagrodzenia przewyższającego stawkę minimalną określoną w zakwestionowanym § 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie kuratorów. Ocena ta nie została jednak podzielona przez orzekające w sprawie sądy, co stało się podstawą dla sformułowanego w skardze zarzutu niekonstytucyjności tego przepisu. Źródło naruszenia konstytucyjnych wolności lub praw skarżącego nie stanowi zatem kwestionowany § 1 pkt 1

rozporządzenia w sprawie kuratorów lecz wnioski, jakie w toku jego subsumpcji ze stanem faktycznym, wyprowadziły składy orzekające Sądu Rejonowego w C. w jednostkowej sprawie objętej wniesioną skargą, odmawiając skarżącemu przyznania na jego rzecz wynagrodzenia przewyższającego stawkę minimalną określoną w tym przepisie. Gdyby bowiem wydając ostateczne orzeczenie (postanowienie z 26 maja 2021 r.) sąd uwzględnił wniosek skarżącego, to nie doszłoby do – zarzucanego w skardze – naruszenia jego konstytucyjnych wolności lub praw (zob. postanowienia TK z: 8 lipca 2019 r., sygn. Ts 210/17, OTK ZU B/2019, poz. 212; 30 stycznia 2020 r., sygn. Ts 11/18, OTK ZU B/2020, poz. 100). Z tego względu, mając na uwadze zasadę skargowości wynikającą z art. 67 ust. 1 u.o.t.p.TK oraz wyjątkowy charakter dopuszczalności takiego zarzutu, Trybunał stwierdził, że badana skarga w części, w jakiej kwestionuje konstytucyjność § 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie kuratorów nie spełnia wymogu określonego w art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK (zob. postanowienia TK z: 19 lipca 2005 r., sygn. SK 37/04, OTK ZU nr 7/A/2005, poz. 87; 25 czerwca 2019 r., sygn. Ts 40/18, OTK ZU B/2020, poz. 104; 15 września 2020 r., sygn. Ts 146/19, OTK ZU B/2021, poz. 4). Co do zasady Trybunał Konstytucyjny nie posiada bowiem kognicji do oceny jednostkowych aktów stosowania prawa (wyroku, postanowienia, decyzji etc.), ani nie ma charakteru *sui generis* „instancji weryfikującej” ostateczne rozstrzygnięcia, o których mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji (zob. wyroki TK z: 21 czerwca 2017 r., sygn. SK 35/15, OTK ZU A/2017, poz. 51 oraz 20 grudnia 2017 r., sygn. SK 37/15, OTK ZU A/2017, poz. 90 i powołane tam orzecznictwo). W trybie zainicjowanym skargą konstytucyjną Trybunał Konstytucyjny nie jest zatem ani kolejną instancją sądową, ani organem zastępującym sądy właściwe do rozpoznawania poszczególnych spraw.

4. W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo do wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.